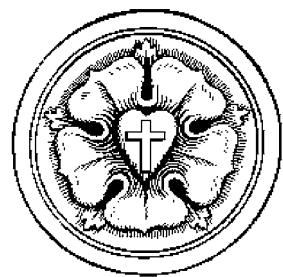

Kapernaum

A Somogy-Zalai Evangélikus Egyházmegye lapja

2015. év 4. szám

Karácsony

Porrogszentkirályi hálaadás

2013-ban kezdődött az akkor 170 éves porrogszentkirályi evangélikus templom felújítása. MVH-s pályázaton nyertünk közel 10 millió Forintot, amiből elkészült a templom talajvíztől való szigetelése, eltávolítottuk a vizes falakat takaró műanyag lambériát, leverettük a vizes vakolatot, hogy a falak száradjanak.

2014-ben folytatódta a munkák. A teljes villamoshálózat felújításával, a falak lélegeztető vakolattal való újravakolásával, a falak mentén kavicságy készítésével. Azt láttuk, hogy ebből az összegből a teljes felújítást nem tudjuk finanszírozni, de a gyülekezeti tagoktól, gyülekezetünkben elszármazottaktól, az országos egyháztól, az egyházmegyénktől, a GAS-tól, a GAW-tól és további állami támogatásból sikerült a teljes külső és belső felújítást elvégeznünk. 2015 nyár végén hálaadó istentisztelet keretében köszöntük meg a Mindenhatónak, hogy adott hitet, erőt, lehetőséget a munkákhoz.

Siker a földért

Idén október 8-11-e között rendezték meg a „72 óra kompromisszum nélkül” társadalmi akciót, mely fiatalokat és idősebbeket mozgósított egy, a társadalmi kérdésekre nyitottabb és cselekvő jövőért.

Somogy megyében az evangélikus gyülekezetek immár negyedik éve szervezik az akciót Arató Eszter lelkész nő koordinálásával. Idén is sok fiatal és idős érkezett a megye számtalan gyülekezetébe, hogy templomtakarítással, festéssel és a templom körüli utcákon szemétszedéssel járuljanak hozzá az önkéntesség népszerűsítéséhez és a környezet szobrászáteléhez. A munka végén sok helyen közös ebédre és beszélgetésre is sor került, majd kiosztásra kerültek az ajándék sapkák, melyek a résztvevők számára kedves emléket jelenthetnek az önkéntes napról.

Misszió másként

„Reformáció és tanítás” címmel egyházmegyei napot tartottak 2015. október 3-án a nagykanizsai evangélikus gyülekezetben.

A nap tartalmas programját Zsugyel Kornél zalaegerszegi lelkész áhítata nyitotta, majd Levente Péter és Döbrentei Ildikó előadását hallgathatta meg a megye összes gyülekezetéből érkező hallgatóság. A házaspár megismerkedésükről és életük különleges útjáról szólt. Jó volt újra tudatosítani, hogy a házasság a férfi és nő szövetsége, ami mellett ki kell tartani életünk végéig. Isten ebben segítségünkre van. Fontos üzenet volt továbbá, hogy a gyermek nem a szülő tulajdona, hanem Istené, aki egy tit-

kos batyut ajándékoz minden újszülöttnek, amit azért kap szülő és gyermek, hogy ezt a kis batyut éveken át kibontogassa, hogy végül a gyermekben lévő talentum feltáruljon. Az előadás után lehetőség nyílt sokféle kiadvány vásárlására és dedikálására.

Ebéd után a nap második felében dr. Korányi András tartott előadást Reformáció 500. évfordulójához kapcsolódóan. Az előadásban szó esett Luther és Melancthon oktatási elképzeléséről, illetve arról, milyen problémákkal küzd a mai magyar evangélikus oktatásügy. A nap végén Pfeifer Ottó iharosberényi lelkész tartott záró áhítatot. Ezúton is köszönjük a nagykanizsai gyülekezetnek a vendéglátást és a lelki töltkezés lehetőségét!

Az életből a létbe „Várva vártam az Urat...” Zsolt 40,2

– a létbe. Abba hagyása minden tevékenységnek, magunkba fordulás, megtisztulás, szellemivé válás. Az ünnep: a szabadság. Megszabadulás minden nyűgtől. S ha ebből szabadulunk, éppen az az ünnep. Az ünnep az a pillanat, mikor álomnak érezzük a valóságot. És valóságnak azt, ami láthatatlan, megfoghatatlan.”

Várom a karácsonyt. Nem érdekel, hogy egymást lökdösi az emberek a boltokban és utcákon. Nem érdekel, hogy mindenki forr az ajándékozási láztól. Nem érdekel, hogy telis tele van az internet a kedveskedő karácsonyi üdvözlőktől. Nem érdekel, hogy az ünnepi ebéd előkészületei teljesen kiborítják a családokat és hogy még a nagytakarítás gondolata is rémülettel tölt el sokakat.

Idén nem érdekel. Idén nem engedem, hogy elvegye tőlem az ünnepre készülési gondja, baja a Karácsonyváras csodáját. Nagyon várom a Karácsonyt. Várom még akkor is, ha idén sem lesz hó Szenteste. Várom még akkor is, ha idén sem lesz minden tökéletes, úgy ahogy azt megálmodtam és elterveztem.

Várom, mert Karácsonykor és minden egyes ünnepi pillanatban megtörténik az, amit Kodolányi János így ír: „kiemelkedés, fölszárnyalás az alantásból, a térből és az időből, az életből

– a létbe. Abba hagyása minden tevékenységnek, magunkba fordulás, megtisztulás, szellemivé válás. Az ünnep: a szabadság. Megszabadulás minden nyűgtől. S ha ebből szabadulunk, éppen az az ünnep. Az ünnep az a pillanat, mikor álomnak érezzük a valóságot. És valóságnak azt, ami láthatatlan, megfoghatatlan.”

És erre olyan nagy szükség van. Kiemelkedni, kiszakadni a hétköznapok forgatagából. Kiszakadni feleségünk véget nem érő panaszadataiból, amelyben látjuk saját gyengeségeinket. Férjünk fásult arcából, amiben már rég nem látjuk a reményt és a bátorságot, mint egykor. Gyermekünk féltéséből, hogy vajon rátalálnak-e a helyes útra és milyen lesz jövőjük, életük. Kiszakadni gyászunkból, magányunkból, szomorúságok tengeréből, amelyek elnyomnak, megkötöznek, rabságban tartanak.

Kiszakadni legalább pár percre és megélni, átélni azokat a pillanatok, amiért hihetjük Isten megajándékozott minket az élettel. Átélni a szentesti istentisztelet meghittségét, a gyermekek szép műsorát, a lelkész kedves biznyságtételét, a karácsonyi vacsorát, az ünnepi ebédet. Átélni a jelent, a múltat és a jövőt pillanatok alatt.

Várom a Karácsonyt.

Várom, mert arról beszél évről évre, hogy ismét eltelt egy esztendő és kezdődik egy új, de az évek múlásával Jézus hívó szava nem halkul felém.

Várom a Karácsonyt, mert tanít. Tanít valami újra, valami olyan dologra, amit eddig még nem vettem észre magamon, szeretteimen, másokon, a Megváltón. Noha minden évben ugyan az a történet, noha lassan már fejből tudom a gyermekek Lukács evangéliumából idézett mondatait, mégis mindig többet, mást, valami egészen újat ad.

Várom a Karácsonyt, mert számadásra indít. Elgondolkodok az adventi gyertyák fényei mellett életemen. Mit tettem, mit értem el az elmúlt évben? Kit, kiket bántottam meg szóval, tettel, mulasztással? Hányszor voltam önző, meggondolatlan, pökhendi, zsupori és hányszor tudtam szeretni és Jézusnak örömet szerezni?

És végül várom a Karácsonyt, mert tovább vezet. Mert nem engedí, hogy a régiiben, az óban maradjak. Sosem engedí, hogy minden úgy menjen tovább, mint azelőtt. Valamit mindig alakít, valamit mindig formál. Valami mindig más lesz, mint azelőtt.

Kapcsolatom Istennel, kapcsolatomban emberekkel, kapcsolatomban önmagammal. Te várod a Karácsonyt?

Pongrácz Máté

Ahogy az anya vigasztalja fiát, úgy vigasztallak én titeket. (Ézs 66,13)

2016. év igéjével kívánunk minden kedves olvasónknak békés, boldog karácsonyi ünnepeket és áldásos újesztendőt!

Lelkészszentelés Meszlenben

Kedves Olvasó, kedves testvérek!

Nehéz felkérést kell teljesítenem, hiszen „tudósítást” kell írnom a lelkészszenteléséről. Nehéz feladat, mert objektív nézőpontot igényel egy híradás.

Szentelési meghívómra a következő igeszakaszt kaptam Istentől: „Uram, benned bízom! Ismertesd meg velem, melyik úton járjak, mert hozzád vágyódom a lelkem. Zsolt 143, 8” Ez a szép, biztató igeszakasz mely túlmutat a szavakon, betűkön, egy Istenre hagyatkozó életmód felé irányít. A teljes vers így olvasható: 8Hadd halljam minden reggel, hogy hűséges vagy, hiszen benned bízom! Ismertesd meg velem, melyik úton járjak, mert hozzád vágyódom lelkem. A hűséges Isten a hűtlen emberrel mindig újat akar kezdeni. Minden reggel egy új nap, egy új kegyelem. Lehetőség megtérésre, szolgálatra, bizonyoságtévére, dicsőítésre és hálaadásra. Ebbe az aktív szeretet kapcsolatba hív az Isten mindenkit, engem is.

Gyermekkoromban, 1994-es nyári meszlenni gyermek-táborban hallottam először a szerető Istenről, aki a bűnt gyűlöli, de a bűnös embert szereti. A táborban megértettem Isten szeretetét, és hívását. Megláttam bűnös életemet és a kegyelmi ajándékot. Kértem az Újat, és kész voltam letenni a régít Isten kezébe. Döntöttem tehát Isten mellett! Így indultam el a hitben, így jutottam el 2004-ben a teológiára

és végeztem 2010-ben. Nagy hatással volt rám nagymamám, első lelkészem Weltler Sándor, Verasztó János lelkész, aki elindította a meszlenni hittantábort, Hvizsgyalika György lelkési munkája és Ittész István igehirdetései.

2010. augusztusa óta élek feleséggel és kislánnyal Csurgón, és azóta itt szolgálok, mint gyülekezeti munkatárs. A sikeres nyelvvizsga után, november 7-én szülőfalumban lelkésszé szentelt Szemerei János, a Nyugati (Dunántúli) Evangélikus Egyházkerület püspöke, az Evangélikus Hittudományi Egyetemet Dr. Reuss András képviselte. Mint beosztott lelkész szolgálok tovább Csurgón.

Az ünnepélyes eseményen mintegy háromszázan vettünk részt. Többek között ott volt Szászfalvi László országgyűlési képviselő és református lelkész, Füstös János, Csurgó város polgármestere, Őri Zoltán, Mészlen község polgármestere, a házigazda pedig Kalincsné Varga Katalin evangélikus lelkész volt. Csurgóról két autóbusszal jöttek, de rengetegen érkeztek személyautókkal is. Az alkalmon több énekkel szolgált a csurgói Harmonia Énekegyüttes.

Köszönöm a testvéreknek, hogy ennyien el tudtak jönni és együtt adhattunk hálát az Úrnak, jószágáért és csodáiért.

Györgyi Zsolt

Őszi felügyelő konferencia Révfülöpön

Hová vezet a damaszkuszi út? címmel tartottak országos felügyelő konferenciát Révfülöpön, az Ordass Lajos Evangélikus Konferencia Központban 2015. november 6-tól 8-ig. Az ország különböző pontjairól érkeztek kb 50-60-an. Jó volt ismét találkozni a rég nem látott kedves testvérekkel. Kaposvárról egyedül képviseltem Somogy-Zalai Egyházmegyét. Mint frissen megválasztott másodfelügyelő először vettem részt ilyen konferencián. Rajtam kívül 5-6 új tisztségviselő mutatkozott be az első este folyamán. Pénteken Pröhle Gergely országos felügyelő megnyitója után, Gáncs Péter püspök úrtól hallhattunk az áhítat során Pál damaszkuszi útjáról. Aztán Glied Viktor pécsi politikus tartott előadást a migrációs kérdésekről. Elhangzott olyan kérdés is, hogy mennyire befolyásolja az éghajlat - klímaváltozás a migránsok elindulását Európa felé, és mennyiben nagyobb az arányuk a politikai helyzet miatt. A népvándorlás a kilencvenes évek óta tart, ami a téli időszakokban mindig kicsit csökken. Ezzel kapcsolatban felvetődött a kérdés a félelemmel kapcsolatban. De igazából arra jutottunk, hogy nem kellene félnünk a számunkra idegen emberek ideérkezésétől, hiszen ők is menekülnek valami elől. Fontos lenne az odafordulás és a segítségnyújtás. A vetítet képes előadásban az előadó nagyon jól szemléltette térkép alapján a menekültek útvonalait is. Bemutatásra került az Evangélikus Élet című lap átalakításának terve, amelyről két mintát is kaptunk, hogy válasszuk ki, melyik a szimpatikusabb kivitelű, miután jelenlegi formájában 10 éve létezik, és nagyon megérett az átalakításra, átalakulásra mind külsőleg, mind tartalmilag. A szombati napon beszélgettünk a gyülekezet és a lelkész között előforduló konfliktus helyzetekről, és azok megoldásáról moderátor segítségével. Az egyházunk felépítéséről, arról, hogyan lehet egyszerűsíteni a sokféle ágazó szervezetet, az egyházközösségek, egyházmegyék, kerültek könnyebb átláthatósága érdekében. Fontos szempont volt az adminisztrációs terhek csökkentése az egyes

szintek között, illetve az éves elszámolások egyszerűsítése okán. Sokan szóltak hozzá ehhez a témához. Sajnos van olyan gyülekezet, ahol könyvelő irodát szükséges foglalkoztatni, magas szolgáltatási díjak finanszírozása mellett, a bonyolult elszámolási rendszerek miatt, mert ezt már nem lehet sok esetben megoldani gyülekezeten belül.

Beszélgettünk arról, hogy melyik gyülekezetekben volt fejlődés, gyarapodás. Sokan jelentkeztek, mindenki elmondta, milyen eszközöket használ arra, hogy minél több lelket vonjanak be a gyülekezetekbe. Nagyon sokszor megjelent a személyes megkeresés lehetősége, amit lelkészeknél az egyháztagok is szívesen felvállalnak, felosztva egymás között a körzeteket, hogy minél hatékonyabban menjen a missziós munka.

A kaposvári gyülekezet esetében elmondtam, hogy a lelkész váltás sok frissítést hozott. Nagyon sok fiatal, kisgyermekes család jár rendszeresen templomunkba vasárnapról- vasárnapra. Az istentisztelet alatt megtartott gyermekfoglalkozás ehhez nagyban hozzájárul. Nagy létszámmal működik a minden hónap harmadik vasárnap délutánján megtartott családi istentisztelet, ahol a gyülekezetünk zenekara a Lélekvár-együttes szokott közreműködni.

De rendszeressé váltak a gyülekezeti kirándulások, bicikli-túrák. Alakult Nőegylet és Férfikör. Ezek a csoportok működnek más gyülekezetekben is. Mindenhol kiemelték, hogy a lelkészeknél nagyon sok múlik a gyülekezetek növekedése érdekében folytatott munka során.

Személyes benyomásaim: jó volt megismerkedni másokkal, meghallgatni az ő gyülekezetük történetét, az ott folyó munkáról szóló beszámolókat.

A közösen elmondott imák, étkezések, és esti beszélgetések tették bensőségesé együttlétünket, amiket néha nagyon nehéz és gondolkodásra serkentő előadások követtek.

A vasárnapi napot istentisztelet zárta Szemerei János püspök úr szolgálatával, és úrvacsoraosztással.

A hétvége a szervezők szerint eredményes volt, mert nagyon sok hozzászólás, javaslat, kérdés hangzott el a hétvége során, amit Pröhle Gergely felügyelő úr szorgalmasan lejegyzetelt. Egyházi vezetőink ígéretet tettek arra, hogy az elkövetkezendő vezetői üléseken keresni fogják a felvázolt problémák megoldásainak lehetőségeit. A hétvége még kellemesebb volt a szép napsütéses idő miatt, a sárguló falevelek, és a csendes Balaton látványával.

*Nemes-Vecseráné Schmidt Julianna
A kaposvári gyülekezet másod felügyelője*

Helyzetjelentés az Ecsenyi Gyülekezet háza tájáról

09. 26. – Gyülekezeti Nap Somogyszilban

Idén is megrendezésre került az immár hagyományosnak mondható somogyszili evangélikus gyülekezeti nap, amelyre összegyűlt a falu aprajánagyja. A meghívott vendégek között volt a község polgármestere, a képviselő testület tagjai, és olyanok is, akik már nem Somogyszilban laknak, de a szívükön viselik a község sorsát. Az ünnepi istentiszteleten Réth Katalin lelkészjelölt végzett igehirdetési szolgálatot, majd a településről elszármazott, de a községhez és a templomhoz is szorosan kötődő Göbl Henrik és családja szolgált biznyságtételekkel, versekkel és énekekkel. Szavaik szívhez szólóak voltak, és a megújulás fontosságára hívták fel a figyelmünket. Az istentisztelet végén Pongrácz Máté kaposvári lelkész köszöntötte a

gyülekezet tagjait, és hívogatott mindenkit a közös ebédre. Ezután az iskola ebédlőjében finom ételek mellett folytatódott az alkalom késő délutánig. Az étkezést a helyi presbiterek szervezték Erdélyi Imre vezetésével a több mint 100 vendég számára. A gyülekezeti nap végén már nem is volt kérdés, hogy jövőre megismételjük!

10. 31. – Hálaadó és Ünnepi istentisztelet a Reformáció Napján Ecsenyben

A reformáció ünnepén nem csak egy újabb évfordulót ünnepeltünk, hanem megtörtént a felújított templomtér hivatalos átadása is. Az önkormányzat vállalta, hogy a templom utcáját térkövekkel felújítja, és a dombon felvezető korlátot biztonságossá teszi. Gyülekezetünk pedig önerőből újította fel a templom előtti teret, így már a rossz idő sem akadályozhatja meg az istentisztelet előtti és utáni beszélgetéseket a templom ajtajában. A felújítást a Balatonút Kft. végezte, amelynek evangélikus vezetője nagy segítségünkre volt a munkálatok során. Az istentiszteletre sokan érkeztek a környező gyülekezetekből: Felsőmocsoládról, Somogyszilból és Mernyéről is. Az igehirdetés szolgálatát Perpék Attila, bárdudvarnoki református lelkész vállalta az ünnepi istentiszteleten. Míg Réth Katalin lelkészjelölt a liturgiában,

Pongrácz Máté kaposvári lelkész pedig a zenei szolgálatban segédkezett. Az istentisztelet után a gyülekezeti teremben, szeretetvendégség keretében folytatódott az alkalom. Véleményem szerint ezen az alkalmon igazán megérezhettük, hogy nem számít, hogy ki, honnan jön, hogy evangélikus vagy református, mert mindannyian testvérek vagyunk az Úr Jézus Krisztusban.

11. 13. – 11. 15. Ifjúsági hétvége Ecsenyben

November közepén ifjúsági hétvégét tartottunk a felsős hittanosoknak Ecsenyben. Az alkalmon 11 gyermek vett részt Bonnyárról, Ráksiból, Somogyszilból és Ecsenyből. A legfiatalabb hittanos 4. osztályos, a legidősebb 7. osztályos volt. A hétvége lebonyolításában Endreffy Máté, Paulik Enikő és Sikter Anna teológusok, valamint Sente Áron gyülekezeti munkatárs volt a segítségünkre. A pénteki nap elsősorban az ismerkedésről és a csapatépítésről szólt, de szombat délelőtt már a tanulásnak is jutott egy kis szerep. Ekkor a hittanosok Luther Márton Kis Kátéja alapján megismerkedtek a Tízparancsolattal, Miatyánkkal és az Apostoli Hitvallással. Véleményem szerint azért volt erre szükség, mert az új hitoktatási rendszer miatt az egy csoportban tanuló gyerekek más és más ismereti háttérrel rendelkeznek, de így a hétvégén egy közös, biztos alapot kaphattak. Ebéd után nagy számháború csata következett, majd bibliai activity. Vacsora után pedig a nap végén a Mindenható című filmet nézhatték meg a gyerekek. Másnap, reménység vasárnapján a hittanosok a gyülekezettel együtt részt vettek az istentiszteleten, ahol együtt énekeltek a hétvégén megismert zárandókénekeket. Végignézve a csapaton ezen a vasárnapon megerősödött bennem a remény, hogy a növekedésben hinni nem naivítás.

BEMUTATKOZÁSOK

Bemutatjuk az egyházmegyénkben ősszel szolgálatba állókat. Isten áldása kísérje munkájukat!

Zsugyel Kornél vagyok. 1980 februárjában születtem Miskolcon. A belvárosi gyülekezet 6 éves koromtól lett lelki otthonom. A gyermekbibliai alkalmak, a családi istentiszteletek, a karácsonyi szeretetvendégségek máig kedves emlékeim, amikre jól esik visszaemlékezni. Sárkány Tibor és felesége Zsóka néni voltak ekkor lelkészeim. Középiskolás koromban is tenyerén hordott az Isten. Az akkor még segédlelkészként szolgáló Varga Gyöngyi éppen Miskolcon kezdte szolgálatát az ifjúság körében. Az ifik igazi lélekerősítő alkalmak voltak, ahol jelen volt a hit mélysége és a testvéri közösség vidámsága, öröme is. Gyöngyi javaslatára kezdtem a kántori szolgálatot komolyabban végezni és segítségével jutottam be a Fóti kántorképzőbe. Erre az időszakra tehető pályaválasztásom is. Ekkor erősödött meg bennem az Úr szolgálatának öröme.

Érettségi után a teológián folytattam tanulmányaimat. A szolgálat itt is megtalált. Az akkor még Budahegyvidéken szolgáló Bácskai Károllyal egy fénymásolás kapcsán futottam össze, aki megkért, hogy a kis Budakeszi szórványban kántorkodjak. Örömmel mentem és nem bántam meg, hiszen Károly igehirdetése mindig feledtették azt aényt, hogy reggel 6 órakor már a buszon kellett ülni, hogy 8-ra ott lehessen az istentiszteleten. Hatodévesként és kezdő lelkészként két évet tölthettem mellette.

Ezután kerültem a nógrád megyei Bánkra, ahol megszületett három gyermekem és ahol fiatalságom 9 évét töltöttem. Sok szép emléket őrzök erről az időszokról is.

A Somogy-zalai egyházmegyétől két dolgot is kaptam. A feleségemet és az anyósomat. Így nem ijedtem meg, amikor a zalaegerszegi gyülekezet hívását megkaptam.

Tudom, hogy Isten jótetszése szerint meg fogja áldani itteni szolgálatomat is, ahogyan eddig is tette. Ám hogy ez miként valósul meg az csak most kezd kibontakozni...

Fotó: Katona Tibor

Zsugyel-Klenovics Katalin vagyok. 1992 adventje közeledett és mi, az iharosberényi ifi lelkes tagjai nagy munkában voltunk: a Kapernaum című, éppen induló egyházmegyei újságot hajtogattuk, fűztük egymásba a lapokat, hogy aztán a kész újságok csomagolást követően útnak indulhassanak szerte az egyházmegye gyülekezeteibe. Akkor még nem sejtettem, hogy egyszer majd ebben az újságban, mint az egyházmegye egyik újonnan érkezett lelkésze kell, hogy bemutatkozást írjak.

Gyermekkorom Iharosberényhez kötődik, ott konfirmáltam, ifjúsági tagként karácsonyi műsorokra, passiójátékokra készülve, majd a kis leánygyülekezetek kántoraként is belekóstoltam a szolgálat örömeibe, ami már fiatalként is magával ragadott. A csurgói református gimnáziumban érettségiztem, innen vezetett utam hittudományi egyetemünkre, ahol 1998 szeptemberében nem csak a teológiai tanulmányaim kezdődtek el, hanem az a közös út is, amit férjemmel immáron 17 éve taposunk. Gyakorlati évemet a Budapest-Rákospalotai gyülekezetben töltöttem, itt avatott lelkésszé dr. Fabiny Tamás püspök úr 2006 nyarán. Ekkor már első gyermekünket vártam, így önálló gyülekezeti szolgálattal nem bízott meg, hanem férjemmel közösen a Nógrád megyei Bánk gyülekezetét bíztuk rá. 9 évet töltöttünk ebben a festői szépségű, szeretettel teli kis faluban és a hozzá kapcsolódó rétsági, nógrádi gyülekezetekben. Ezalatt az idő alatt születtek meg gyerme-

keink: Dani, Zorka és Marcell. 2015 tavaszán érkezett a hívás Zalaegerszeg-Pusztaszentlászló gyülekezeteiből, hogy a nyugdíjba vonuló lelkész házaspár utódaiként elvállalnánk-e a két zalai gyülekezet pásztorolását. Szívem hazafelé húzott, így megragadtuk a lehetőséget, hogy szolgálatunkat szülőfalumhoz kicsit közelebb folytassuk. A szeptember óta eltelt néhány hónap pedig már azt is bizonyossá tette, hogy nem csak a régi, hanem az új szolgálati helyem is festői szépségű és szeretettel teli...

Réthy Katalin vagyok 23 éves, ötöd éves lelkész szakos hallgató. Szemerei püspök úr megbízásából július 31-ig az Ecseny és Környéke Egyházközségben végzek helyettesítési szolgálatot. Az én életemben nem volt egy konkrét meghatározó élmény, amely a teológiára indított volna. Inkább azt mondanám, hogy minden szál ide vezetett. Mióta az eszemet tudom, vallásos közeg vett körül. Egészen kis koromtól kezdve jártunk istentiszteletre, majd természetes volt, hogy az általános iskolában beíratk hit-tanórára a szüleim. Sokat köszönhetek a hitoktatóimnak, akik nem csak a bibliai történeteket tanították meg nekem, hanem azt is, hogy a hit és a mindennapi élet nem ellentétben állnak egymással, hanem elválaszthatatlanok.

A kaposvári Táncsics Mihály Gimnáziumban érettségiztem, és a gimnáziumi évek alatt született meg bennem az elhatározás, hogy lelkész leszek. Szemerei János bácsi jó példával állt előttünk, és úgy gondoltam, hogy egy lelkész csupa olyan dolgokat csinál, amiket én szeretek: tanít, ír, szervez, emberekkel beszélget és segít. Úgy éreztem, hogy képességeimhez mérten úgy tudom majd a legtöbbet tenni az emberekért, ha lelkész leszek, így 2011-ben megkezdtem tanulmányaimat az Evangélikus Hittudományi Egyetemen.

A mögöttem lévő 4 évből egy tanéven keresztül a Nyugati Kerület Ösztöndíjasa voltam, 4 hónapot Rómában töltöttem a Valdens Fakultáson tanulva Erasmus Ösztöndíjjal, ebben a tanévben pedig Köztársasági Ösztöndíjban része-

sülök. Mivel már viszonylag kevés tantárgyam van az egyetemen, úgy döntöttem, hogy szeretnék valamilyen módon munkába állni, és nagyon boldog voltam, amikor Püspök Úr ezt a szolgálatot bízta rám. Ez egyben hatalmas kihívás, de nagy öröm is a számomra. Úgy gondolom, hogy nagyon sokat kell még tanulnom, és csak remélni tudom, hogy szolgálatom a gyülekezetek épülésére szolgál.

Pfeifer-Dömök Krisztina vagyok, 1989. augusztus 31-én születtem Győrben. Egy Komárom-Esztergom megyei kis településen, Hántán nőttem fel, és a Hánta-Ászár-Kisbér társult evangélikus Egyházközség tagja voltam. Már általános iskolai elsős koromtól fogva nagy szerepet kapott az életemben a zene, főleg az éneklés. Ebben az időszakban kezdtem el zeneiskolás tanulmányaim mellett a Fóti Kántorképző Intézetbe tanulni nyaranta, ahova azóta is vissza-vissza járok.

Középiskolás éveimet a soproni Berzsenyi Dániel Evangélikus Gimnáziumban töltöttem. Ezalatt a négy év alatt legnagyobb érdeklődést a versek és a színház iránt tanúsítottam. Szavalóversenyeken vettem részt, és magánéneket, színjátszást tanultam. A hittan iránt mindig eleven érdeklődést mutattam, így végül hittan tárgyból is tettem érettségi vizsgát és felvételiztem az Evangélikus Hittudományi Egyetemre. Így kezdtem el tanulmányaimat 2008 őszén Teológus-lelkész szakon, majd két évvel később 2010-ben Kántor szakra is beiratkoztam.

2012/2013-as tanévben nekem és páromnak, Pfeifer Otónak lehetőségünk nyílt egy németországi ösztöndíjas programban részt venni. Így ezt a 10 hónapot Neuendettelsauba töltöttük. Mikor haza érteztünk, én egy évet még a Teológia falai között tevékenykedtem, később pedig Sopronban láttam el gyülekezeti munkatársi feladatokat, már szintén párommal együtt. 2015-ben házasodtunk össze, és aztán Püspök Úr vezényelte férjemet Iharosberény evangélikus gyülekezetébe, én pedig utolsó tanulóéveimet, hatodéveimet kezdhettem meg a Porrogszentkirályi és

Gyékényesi Evangélikus Egyházközségekben, Sikter János lelkész Úr mentorsága alatt.

„*En majd megyek előtted, a rögös utat elegyengetem, az ércajtókat betöröm., a vaszárakat leverem.*” Ézs 45,2

Varga Diana vagyok. Szeretettel üdvözlöm a gyülekezeteket és az olvasókat. Néhány sort, gondolatot írnék most magamról.

Előjáróban annyit tudni kell rólam, hogy látássérült vagyok, mert koraszülött voltam. 7 hónapra születtem.

Szeretném megosztani, hogyan hívott el Isten a lelkészi pályámra. Ez 2005-ben történt, amikor továbbtanulásra kellett jelentkezni a gyógypedagógiára szerettem volna menni, mert mindig is érdekelt a sérültek, vagy a bajba jutottak lelkivilága. Bujkált bennem az is, hogy milyen nagyszerű lenne lelkigondozóként működni valahol, de féltem az ötlettől. Aztán 2005. januárjában olyan események történtek, amelyek gyökerestől megváltoztattak mindent az életemben. Elkezdtem Istenhez fordulni, imádkozni, hogy akkor most mi is legyen. Rábízam mindent, életemben igazán akkor először. Elhatároztam, hogy Jézus nélkül nem teszek egy lépést sem. És így jött a teológia ötlete. Lelkészsakra voltam kénytelen beiratkozni, akkor számomra más lehetőség még nem volt. Minden akadálymentesen ment. Ahogyan az ige, amit az elején leírtam is ezt mutatja. Rögtön fölvetek és a hébert, görögöt felolvasták az évfolyamtársaim. A többi tárgyat számítógép segítségével tudtam olvasni úgy, hogy beszkeneltem a könyveket és felolvastattam. A hébert, görögöt azonban nem tudtam, azokat a betűket nem ismerte fel a gép. De ezek az akadályok is elhárultak. Négy évig könyörögtem Istennek, hogy ne kelljen prédikálnom. Kértem, hogy később csak lelkigondoznom kelljen. Hogy továbbtanulok lelkigondozónak, csak a lelkészsakot ne! Később, amikor a teológián már több szak is elindult (pl. lelkészi munkatárs, vagyis katechetika), gondolkodtam, hogy átiratkozom rá, de nem tudtam megtenni. Hallottam a szelíd

hangot, hogy nekem itt a helyem. Mindent elkövettem az első négy évben, hogy bebizonyítsam, hogy ez nem így van. A feladataimat direkt nem végeztem el. Aztán 2009-ben egy újabb fordulópontnak köszönhetően rájöttem: nincs mit tenni. Csak így fogom megtalálni azt, hogy mire hívott el Isten. A lelkigondozás mellett prédikálnom kell. Nem értettem miért, de beleegyeztem és így kiegyensúlyozottabbá vált az életem. Minden feladatomat elláttam. Történetek tragédiák, nehézségek az életemben, de Isten végig ott volt mellettem. Akárhányszor pereltem, vagy veszekedtem vele a tragédiák miatt, ő szeretettel ott állt mellettem és ezt soha sem felejttem el neki.

2011-ben a hatodéveimet Orosházán töltöttem. Ott nagy a gyülekezet, sok mindenbe beleláthattam. Istentiszteletek tartása, de beteglátogatás is, ami nagyon tetszett, amit nagyon fontosnak tartok. A mentoromtól nagyon sokat tanultam, barátokat szereztem és a tragédiát, ami előző évben történt itt sikerült feldolgoznom. Azóta is Orosháza a leginspirálóbb számomra. Nagyon sokat tanultam ott, amit kamatoztatni szeretnék. 2012 szeptemberétől a püspök úr Győrbe helyezett az ottani evangélikus szeretetházba, ahol tíz hónapig szerződéses, majd egy évig önkéntes munkát folytattam lelkészi munkatársként. Áhítatokat, bibliakört tartottam és próbáltam lelkigondozni az időseket. Jó volt itt tapasztalatot gyűjteni, de éreztem: nem ez lesz a végleges területem. 2014 októberében volt a lelkésszé avatásom, mely után november elsejétől márciusig Bükre kerültem Simon Réka lelkész nő beosztott lelkészeként. Itt Bibliaórát, Istentiszteletet és néha hittant is tartottam, családot látogattam, ha lehetőségem volt rá. Most pedig Tabon vagyok beosztott lelkész.

Ezt az ígét bemutatkozásom elejére azért is választottam, hogy érzékeltetni tudjam: Isten ura minden akadálynak. Ő még a leghetetlenebb akadályt is el tudja gördíteni az életünkben. Akkora szeretetet tanúsít és hajol le hozzánk Jézusban, hogy bele sem tudunk gondolni. Ha vitázunk vele, szeretettel felel és szelíden munkálkodik a szívünkben és életünkben. És úgyis mindig az ő elképzelései lesznek a nyerők. És bármilyen tragédia is legyen életünkben, ő ott van. Csak engedjük neki, hogy az örömeiket is megmutassa, mert azok is vannak! Hiszen ő azt szeretné, hogy boldogok és elégedettek legyünk. Ez az, amit megtanultam az elmúlt években. Egyik legfontosabb célom: megtalálni azokat az ajándékokat, tehetséget, amit Isten adott nekem és megtalálni azt: melyik területen szeretne látni engem. És ami a legfontosabb: bölcsességet adjon nekem a szolgálatban. Én ide Tabra is azért jöttem, hogy szolgáljak és segíthessek abban, amiben csak tudok és megtalálhassam az elhívásomat, amit már tíz éve keresek.

Néhány gondolat az új évre

Amikor a nyolc nap elmúlt, és körül kellett őt metélni, a Jézus nevet adták neki, ahogyan az angyal nevezte őt, mielőtt még anyja méhében megfogant. (Lk. 2,21)

Jézus: a héber Jészua, Jehosua, Jósua görög alakja = Jahve a segítség, Jahve az üdvösség, üdvöt hozó, üdvözítő, szabadító, megváltó

Hol van a zsidók királya, aki most született? – hangzik a napkeleti bölcsék kérdése. Ők, a távolról jöttek, már tudják, hogy keresni kell. A titokról azonban már itt fellebben a fátyol. Akinek van füle, hallja meg. Jézus. A névben van a titok lényege, mely ettől a pillanattól kezdve megosztóvá is válik.

Pál ezt írja: **Ezért fel is magasztalta őt Isten mindenek fölé, és azt a nevet adományozta neki, amely minden évnél nagyobb, hogy Jézus nevére minden térd meghajoljon, menyeeiké, földieké és földalattiaké; és minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére. (Fil. 2,5-11)**

Isten Jézusban végérvényesen belép az emberiség történelmébe. Neve van!

Még tart az ünnep. A másnaposság bővületében, a boldultság tompaságában mintha meg akarnánk magunkat erőszakolni és fel akarnánk valóban ébredni a tegnapi, sőt tavalyi múlandó örömök és örömszerzők közül. Az óév az más volt. Ott volt mondanivaló, ott lezáruk valamit, összefoglalunk, és a magunk vállát veregethetjük, vagy éppen sajnáltathatjuk magunkat a statisztikákkal. Ma valami újat kellene mondanunk, hiszen megkezdődött egy újabb év, mely életünkben a „ki-tudja-hányadik”.

A Jézussal történt esemény a körülötte állók szemében a régi, ősi szokás felvétele. Ezt írja elő a Talmud, így kell tenni minden igazhitű zsidónak. De gondoljunk bele, mire gondolhatott József és Mária. Tudták a dolgukat, mely a vérükben volt, de elbizonytalanította őket az eddigi események forgataga. Angyalhír, fogantatás, pásztorének... Vajon mi lesz ebből? Isten valami igazán csodás dolgot tesz. A régít teszi újjá. A mi újévünk is így lesz a régi folytatása, és mégis új. Isten teszi újjá.

A naptárforduló csak a mi időnk, Istentől való elszakadásunk idejét mutatja. Amikor nagy reményekkel tekintünk előre, akkor egy idő után mi is beletörődve vesszük észre, hogy ez még mindig a régi folytatása. Amit tavaly elkezdtünk, az ma folytatódik. Nincs semmi különös benne. Jó lenne megszabadulni a múlttól, de egyre nehezebb. Emlekszem, gyerekkoromban mindig vártam az újév első pillanatait. A televízióban a sok kabaré-jelenet után (Hofi

után) jött a Himnusz előtti néhány pillanat csend. Órautése, Himnusz, könnycseppek, beszéd a semmiről. Pont úgy, mint ma. Még így is érzem azt az ürességet, amit a másnapi ébredéskor. Nem változott semmi, nem lett több semmi. Évről-évre be kellett látnom, hogy mindez az ember maga számára megkoreografált örömködése. Képmutató vállalkozás az új megkezdésére. Nem lehet régi tömlőbe új bor tölteni.

Az ember ugyanis csak a máig tud gondolkozni. Az Istennel való kapcsolatot is úgy éli meg, hogy keresem nyomait az életben, a múltban. Ha ez nem megy, akkor a szüleim, nagyszüleim történeteiből veszek elő magamnak valami bizonyosságot. Az idő fogaskerekein visszafelé haladva egyszer eljutok a Bibliáig, amiben benne találok Isten keze-nyomát. Ez az én hitem. Ennyit tudok. A múlttól máig. Isten azonban előrefordítja a tekintetünket. Neki a mával kezdődik és innen tart örökké. Jézus körülmetélése előretékintő esemény. A meghívó a királyi menyegzőre.

Nehezen tudatosodik bennünk, hogy január 1. az ünnep. Nem újév ünnepe. Nem a mi évkezdetünk, borúlátásunk, vagy éppen ígéreteink napja, hanem igazi Krisztus-ünnep.

Krisztus-ünnep, mely magában hordozza az újat. Ettől lesz minden reménnyel teli. Kiszűrődik belőle a mienk, hogy minden az ő nevében történhessen. Ezen a napon tehát új szövetség kezdődik, melynek alapja Jézus. Már nem a kicsi, ártatlan, azaz inkább ártalmatlan. Nem „a gyermek, a nő örök anya-álma, Szív-alatti sötétből kicsírázott Rongyba, pólyába s egy istálló-lámpa Sugárkörébe” beleszületett.

Isten értünk emberré lett Fia, aki valakinek a filozófia tárgya, valakinek hírnök Isten létéről, van akinek Ben Sztádá (a hűtlen fia), vagy Bileám (aki kapzsiságból meggyalázza a próféciát). De lehet, hogy egyszerűen hagyományokba fásult kis Jézus, sőt Jézuska.

Ma itt a lehetőség, hogy új kezdődjön. Hiszen Jézus nem csak a nevében hordozza a szabadítást. Isten általa vonul be kegyelmével, szeretetével felszabadításunkra, megváltásunkra. Ez ebben a formában botrány és megütközés az ember számára, de az egyetlen lehetőség, hogy az új év új reménységgel induljon és megkezdődjön életünkben az igazi újév, mely nem visszafelé tekint és a múltat folytatja, hanem előre tekint a cél felé, a kereszt felé. **Koczor György**

Bódás János: Nem akadt hely (Lukács 2:7)

Nép a nép hátán nyüzsög Betlehemben,
s hogy jött, Akit évezredek óta vártak,
– mily szegény ez – a vaksággal vert ember
nem adott helyet az Isten Fiának!

Ím, legelőször barmok szeme tágul
ámulattal az égi Jövevényre,
s egy vén istálló korhadt jászolából

elégült meg milliók lelki éhe.
Nem volt hely! S ma sincs! Lelkünk tele van,
száz indulat zsibongó népe lakja,
s Krisztus bolyong, az Isten hontalan!

...Feléd vezet ma szent Karácsony napja,
s szennyes szívem szállásnak felajánlom:
fogadd el, Jézus, s légy Uram, Királyom!

A négy gyertya története

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer négy gyertya. Olyan nagy volt a csend körülöttük, hogy tisztán lehetett érteni, amit egymással beszélgettek.

Azt mondta az első :

– ÉN VAGYOK A BÉKE! De az emberek nem képesek életben tartani. Azt hiszem, el fogok aludni. – Néhány pillanat múlva már csak egy vékonyan füstölgő kanóc emlékeztetett a hajdan fényesen tündöklő lángra.

A második azt mondta:

– ÉN VAGYOK A HIT! – Sajnos az emberek fölöslegesnek tartanak. Nincs értelme tovább égnem. – A következő pillanatban egy enyhe fuvalat kioltotta a lángot. Szomorúan így szólt a harmadik gyertya:

– ÉN A SZERETET VAGYOK! Nincs már erőm tovább

égni. Az emberek nem törődnek velem, semmibe veszik, hogy milyen nagy szükségük van rám. – Ezzel ki is aludt.

Hirtelen belépett egy gyermek. Mikor meglátta a három kialudt gyertyát, felkiáltott:

– De hát mi történt? Hiszen nektek égnetek kéne mindörökké! – Elkeseredésében hirtelen sírva fakadt.

Ekkor megszólalt a negyedik gyertya:

– Ne félj! Amíg nekem van lángom, újra meg tudjuk gyújtani a többi gyertyát.

ÉN VAGYOK A REMÉNY!

A gyermek szeme felragyogott. Megragadta a még égő gyertyát, s lángjával új életre keltette a többit.

– Add, Urunk, hogy soha ki ne aludjon bennünk a remény! Hadd legyünk eszköz a kezében, amely segít megőrizni gyermekeink szívében a hit, remény, szeretet és béke lángját!!! Ámen

Gyenes István: Karácsonyfa

Szobám
sarkában a
békesség fája
zöld ruháján sok
ezernyi szín, alatta fénylő
melegségben a gyermeki világ
játsszani hív. Játsszani, játszani,
békében játszani gyermekem veled
hagy játsszam még, körüláncolom veled
a világot most, mikor mindenki érzelme ég.
Nézem a fát és egyre jobban érzem a fenyő
illatát, töprengem azon, hogy milyen jó lenne, ha
örök maradna ez éjszakám. Csillagszórók a gallyak
csúcán szórják a karácsony csillagát, béke csillagok
röpdöső fényei
szobámból
szálljatok
mind tovább.

Kapernaum

A Somogy-Zalai Evangélikus Egyházmegye lapja

MEGJELENIK EGY ÉVBEN NÉGYSZER

Felelős kiadó: **Smidéliusz Zoltán esperes**

Felelős szerkesztő: **Koczor György**

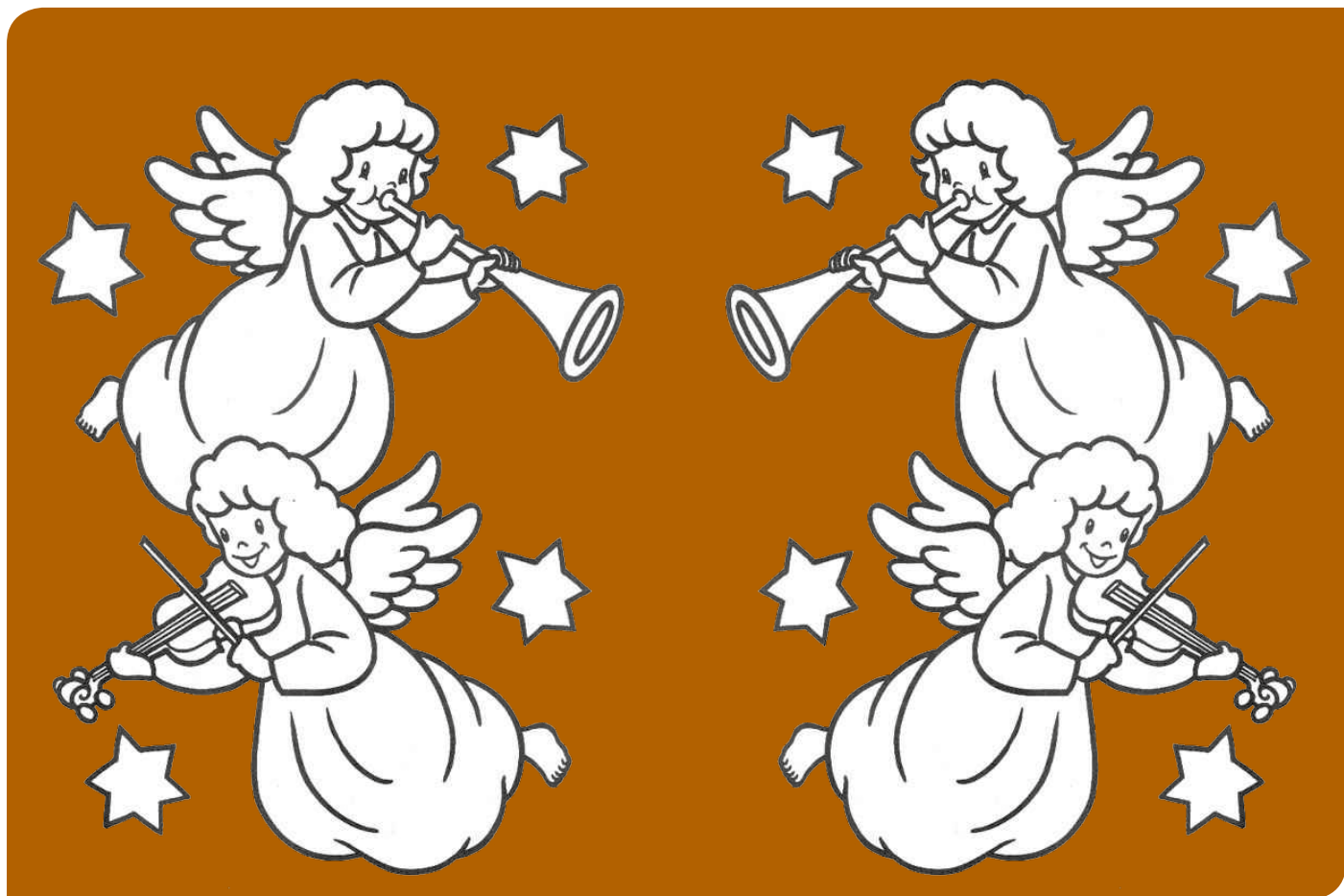
Telefon: +36 20/824-3444

Email: gyorgy.koczor@lutheran.hu

A szerkesztőség címe: **8932 Zalaistvánd, Arany János tér 2.**

Készült az Asperján Nyomdában

Tördelés: **Renzol Dekor Reklámstúdió** Zalaszentgrót

1
 Gló - ri - a száll - jon a menny - be fel,

2
 Jöj - jön a föld - re a bé - ke! És az

3
 em - be - ri szív - be a jó - a - ka - rat. Á -

4
 - - - - men. á - - - - men.